

Świat artystyczny Braunów tworzony był w szczególności przez matkę, która przekazywała miłość do literatury, muzyki, malarstwa i teatru. Uczyla swoje dzieci czytać i dogłębnie interpretować utwory w kontekście historycznym, „w dziele danego autora [...] odczytywać nie tylko to, co on sam w nim umieścił, ale również to, co pracą wieków na tym urosło”¹⁴. Każdy akt czytania jest również spotkaniem z autorem i ponownym aktem twórczym. Poprzez refleksję nad tekstem następuje odkrywanie prawdy o sobie, o byciu człowiekiem, katolikiem, Polakiem. Od „poezji dziejów”¹⁵ oczekuje się utrwalenia wielkich postaci i doniosłych momentów przeszłości, jak i przedstawienia „domowego, artystycznego życia”¹⁶ przodków: „Sercem domu była ogromna biblioteka [...] zawierająca klasykę polską i światową, książki z dziedzin historii literatury, kultury greckiej i rzymskiej, a także ogromny zestaw atlasów. Wszystkie dzieci zaczytywały się w tych książkach, studiowały mapy”¹⁷.

Życie rodzinne Braunów opierało się na dwóch silnych indywidualnościach rodziców: „Stosunek do autorytetu ojca i matki był jasny i oczywisty: miłość, posłuszeństwo, harmonia i pogoda”¹⁸. Młodość, czyli lata 1914-1921 Juliusz Braun spędził w Tarnowie, tu uczęszczał do szkoły, II Gimnazjum o profilu klasycznym (z rozszerzonym programem nauczania łaciny i greki). Był to również czas rozwoju jego życia duchowego, kształtowała się jego religijność, odkrywał Boga i wsłuchiwał się w Jego głos. Zainspirowany postawą kuzyna, Antoniego Żulińskiego, aktora, kompozytora, codziennie uczęszczał do kościoła Matki Bożej Szkaplerznej na poranną Mszę Świętą i przyjmował Komunię Świętą. W roku 1915 Juliusz został harcerzem, wstąpił do Trzeciej Tarnowskiej Drużyny Skautów im. Michała Wołodyjowskiego, która działała w II Gimnazjum, do którego uczęszczał¹⁹. 5 listopada 1911 roku po zaprezentowaniu wykładu na temat skautingu przez Andrzeja Małkowskiego podjęto decyzję o utworzeniu Drużyny Skautowej im. Zawiszy Czarnego.

¹⁴ J.W. G o m u l i c k i, *Norwid o książce i czytaniu*, w: C. Norwid, *Myśli o książce i czytaniu*, wybór i wstęp J.W. Gomulicki, Miejska Biblioteka Publiczna im. L. Waryńskiego, Łódź 1983, s. 5.

¹⁵ B r a u n, dz. cyt., s. 28.

¹⁶ Tamże.

¹⁷ Tamże.

¹⁸ B r a u n, dz. cyt., s. 31.

¹⁹ Ruch skautowy w Polsce był określany harcerstwem. Jego twórcą był angielski generał Robert Baden-Powell. Zgromadził młodych chłopców w roli zawiadowców w kolonialnej wojnie prowadzonej przez Brytyjczyków w Rodezji, podczas obrony twierdzy w roku 1899 w Mafeking. Zasady organizacji skautowskiej przedstawił w książce *Scouting for Boys*, wydanej w 1908 roku. W Polsce ruch ten rozwinął się w 1910 roku. Jego propagatorem był student Politechniki Lwowskiej Andrzej Małkowski. Zaczęto tworzyć drużyny harcerskie na fundamencie Sokoła i innych organizacji i stowarzyszeń niepodległościowych. Por. M. Ż y c h o w s k a, *Harcerstwo Tarnowskie 1910-1975*, Komenda Tarnowska Chorągwi ZHP im. Generała Józefa Bema – Muzeum Okręgowe w Tarnowie, Tarnów 1984, s. 23; por. też: B r a u n, dz. cyt., s. 44n.